

26 maart 2009

In de rechtzaal hing dezelfde atmosfeer van zweet, bedompte lucht en misplaatste hoop die ik mij kon herinneren van al die andere keren. Terwijl zijn twee collega-rechters afwisselend om zich heen keken of juist in het niets staarden, stak rechtbankvoorzitter mr. Meskers onbewogen zijn monoloog af. Hoewel hij letterlijk mijn leven in zijn hand had, merkte ik dat ik wegsoesde in zijn monotone opsomming van juridische termen en omslachtige zinnen. Een paar flarden drongen tot me door... 'In de onderhavige zaak zijn de wettelijke regels voor de justitiële behandeling van geheimhoudersinformatie in diverse opzichten niet nageleefd' ... 'Het precieze aantal telefoongesprekken, faxberichten, e-mails, correspondentie en memo's dat onder het verschoningsrecht viel en waar op een onjuiste manier mee is omgegaan, is niet bekend...'

Plotseling veranderden de toon en het volume van Meskers en ik begreep dat hij aan het einde van zijn verhaal was gekomen: 'De vele en veelomvattende schendingen van het verschoningsrecht, zoals het verstrekken aan derden van informatie, ondermijnen het vertrouwen dat wat een burger met een advocaat bespreekt ook tussen hen blijft. De justitiële handelwijze is naar het oordeel van de rechtbank dermate schadelijk voor het vertrouwen in de rechtsstatelijkheid van opsporing, vervolging en de zuiverheid van de strafrechtspleging in het algemeen dat zij ook uit het oogpunt van bescherming van dit algemene rechtsbelang met de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie moet worden gesanctioneerd.'

Ik keek naar de vrouw naast mij. Advocate Saskia Koerselman was sinds 2004 mijn steun en toeverlaat en de enige persoon die ik naast mijn vrouw onvoorwaardelijk vertrouwde. Voordat ze mij iets kon uitleggen, richtte de rechtbankvoorzitter met een minzaam glimlachje voor het eerst het woord direct tot mij: 'Meneer Van der Poll, ik hoop u niet meer te zien, althans niet in de rechtbank.'

'Het is voorbij,' fluisterde Saskia in mijn oor. Ik wist wel beter en moest terugdenken aan die middag in november 2003.

'Jullie moeten het land uit, ze schieten je dood,' schreeuwde Ton de Kroes me toe, terwijl hij uit de grootste Mercedes stapte die er te koop was. 'Wie?' vroeg ik verbouwereerd. 'Leo en Peter,' antwoordde Ton en ik zag dat op de passagiersstoel van zijn met Zwitsers kenteken voorziene bolide Ivano Dándrea zat. Hij was een van de beleggers die een kapitaal – 5,8 miljoen euro in zijn geval – had overgemaakt naar het Sierteelt Bemiddelings Centrum en dat geld verloren had zien gaan door het faillissement van dit bedrijf. Mijn bedrijf. Ruim 160 miljoen euro stond op het spel. De banen van veertig mensen waren verloren gegaan. Een volledige marktsector was in elkaar geklapt. De ontwikkeling van nieuwe tulpenrassen – essentieel voor het voortbestaan van dit Hollands exportproduct bij uitstek – werd bedreigd. Ik had het nauwelijks zien aankomen en wist niet wat mij te doen stond. De mannen op wie Ton de Kroes doelde, waren maar enkele van de gedupeerden die mijn bloed wel konden drinken. Misschien wel letterlijk vreesde de politie, die mij adviseerde onder te duiken. Daarom stond ik op die druilerige middag in de Haarlemmermeerpolder, met in de auto mijn vrouw Tineke, onze hond Dina en wat koffers. Ton en ik hadden elkaar weinig meer te vertellen. We omhelsden elkaar kort, ik knikte naar Ivano, die duister terugknikte, en stapte in. Op weg naar een onzekere toekomst.